

Opus Christi Salvatoris Mundi

Missionarissen Dienaars der Armen

Ut unum sint !

2020/1

Ons charisma (III)

Missionarissen Dienaars der Armen

Laudetur Iesus Christus!

Beste vrienden,

We hebben het vorige artikel besloten door eraan te herinneren dat het charisma van de Missionarissen Dienaars der Armen aan alle mensen van goede wil de mogelijkheid biedt om in hun eigen christelijk leven de missionaire roeping te voeden die we bij het doopsel hebben ontvangen.

Men weet zeker dat er een groep van MS bestaat, in dit geval zij die behoren tot het Opus Christi Salvatoris Mundi en die geroepen zijn om een weg van nog diepere toewijding te volgen die gekenmerkt is door het gemeenschapsleven en het zich toewijden aan de evangelische raden aangepast aan hun eigen staat en bestemd om canonisch erkend te worden als twee afzonderlijke religieuze instituten: een voor de mannelijke tak, de Paters en de Broeders en de andere voor de vrouwelijke, de Zusters. Maar het staat ook vast dat het charisma van de Missionarissen Dienaars der Armen een weg van heiligheid wil zijn voor alle staten van leven, zonder enige uitzondering.

Op dit moment bestaan de MSP' s dus uit verschillende missionaire realiteiten (Priesters en Broeders, Religieuzen, Missionaire echtparen, Contemplatieve Paters en Broeders, Steungroepen, Oblaten en Weldoeners) die hetzelfde charisma delen en aan dezelfde stichter zijn verbonden.

Zoals we kunnen zien, is het een echte grote familie waarbij veel categorieën van leken en gewijde personen horen die, zonder dat ze noodzakelijkerwijs geroepen zijn om hun land te verlaten, een vitale rol spelen op de weg en de dienst van het Missionair Instituut.

Deze brede missionaire horizon breedte is vanaf het begin het sleutel- kenmerk van de MSP' s geweest. Als we ons de eerste stappen van de Beweging in herinnering brengen, beseffen we dat de eerste oproep van Pater Giovanni gericht was aan alle mensen van goede wil, in perfecte overeenstemming met de oproep van de Heilige Paus Paulus VI in zijn Encycliek *Populorum Progressio*.

Pater Giovanni heeft vanuit de stilte en het leed van de Andes Cordillera brieven verstuurd, die wij "brandbrieven" hebben genoemd, naar jonge mensen over heel de wereld en in het algemeen naar leken die zich om de armen bekommerden, opdat zij hun christelijke verantwoordelijkheid op zich zouden nemen door de gaven en talenten die zij hebben ontvangen ten dienste te stellen van de noodlijdenden.

Zo zien de verschillende categorieën van leken er uit die we nu hebben:

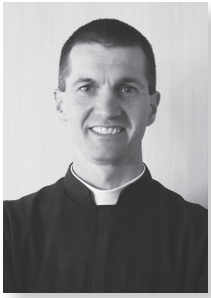
- **Toegewijde leken:** degenen die behoren tot de Fraterniteit van de Missionaire families, bestaande uit echtgenoten die zich, door middel van aan hun staat aangepaste verbintenissen, engageren om het charisma en het apostolaat van MSP' s te beleven, zelfs in de missiegebieden, en die ook hun kinderen, vooral de minderjarigen, in deze dienst betrekken.

- **Steungroepen:** deze zijn ook in verschillende landen opgericht. Zij bestaan uit mensen van verschillende leeftijd en sociale stand die -onder leiding van een verantwoordelijke bij afwezigheid van een priester- regelmatig gebedsbijeenkomsten houden. Zij zetten zich in voor de bekering van hun leden door het organiseren van missionaire initiatieven die de verspreiding van het charisma tot doel hebben. Normaal gesproken worden deze groepen in het parochie-leven opgenomen waar ze een teken van verrijking willen zijn door het verspreiden van de geest van dienstbaarheid.

- **Oblaten:** leken of religieuzen, vrouwelijke of mannelijke, die zich willen inzetten om te bidden voor het MSP-Instituut en het bekend maken. De oblatuur geeft een sterkere band met het Instituut, wat een aanpassing van het leven en de gewoonten vereist aan de geest van het Instituut. Dit vraagt dan ook een weg van voorbereiding en onderscheiding die voltooid wordt door een afzonderlijke ritus die normaal wordt voorgezeten door een priester van MSP die over de toelating heeft beslist. Deze officiële toetreding garandeert ook dat men tijdens het leven deelachtig kan zijn aan alle geestelijke voordelen die zijn voorbehouden aan de leden van de MSP, en vooral, dat men na het verlaten van deze huidige wereld, verlichting mag ondervinden van de Heilige Missen die dagelijks in het Instituut worden opgedragen.

- **Weldoeners:** mensen die, door hun gebed en hun lijden, samenwerken, doch zonder enige speciale band met het MSP Instituut te hebben. Het is indrukwekkend en ontroerend om steeds meer mensen te ontdekken die, in de stilte van hun lijdensbed of op de verschillende "altaren" van hun offer, dit alles aanbieden voor de heiliging van de Missionarissen en de evangelisatie van de volkeren. De Heer, die in het hart leest, zal hen belonen zoals Hij alleen weet en kan doen.

Dit alles is een ware gave van de Heilige Geest geweest, wat Pater Giovanni heeft verrast en bezielde en die wij zelf, geroepen om deze erfenis op ons te nemen, willen beschermen en bemoedigen.

Bijbelse reflectie

“Weest niet bevreesd, voortaan zult ge mensen vangen.”

Pater Sébastien Dumont, msp (Belg)

Beste vrienden,

In de volgende drie artikelen gaan we een mooie tekst van Sint Lucas (5, 1-11) uitdiepen over het thema dat ons interesseert, “missie”. Het gaat over de wonderbaarlijke visvangst waarbij de roeping van Simon Petrus ook voorkomt. Jezus begint zich leerlingen te verzamelen voor de vervulling van zijn zending, leerlingen die in Hem geloven.

LUISTEREN WE: “Op zekere dag stond Jezus aan de oever van het meer van Gennesaret, terwijl de mensen op Hem aandrongen om het woord Gods te horen. Hij zag nu twee boten liggen aan de oever van het meer; de vissers waren eruit gegaan en spoelden hun netten. Hij stapte in een van de boten, die van Simon en vroeg hem een eindje van wal te steken. Hij ging zitten en vanuit de boot vervolgde Hij zijn onderricht aan het volk. Toen Hij zijn toespraak had geëindigd, zei Hij tot Simon: ‘Vaar nu naar het diepe en gooi uw netten uit voor de vangst.’ Simon antwoordde: ‘Meester, de hele nacht hebben we gezwoegd zonder iets te vangen, maar op uw woord zal ik de netten uitgooien.’” (Lc 5, 1-5).

MEDITEREN WE: “Jezus stapte in een van de boten, die van Simon...” : naast deze keuze van de boot, “die van Simon”, wordt de figuur van Simon Petrus bijzonder benadrukt in het Evangelie en de Handelingen van de heilige Lucas. In de groep van de Twaalf heeft hij het primaatschap (Lc 6, 14); hij is de woordvoerder van de discipelen (9, 20.33; 18, 28), hij heeft een diepe relatie met Jezus, die hij ook deelt met Jakobus en Johannes (9, 28). De Heer bidt vooral voor zijn geloof (22, 31-32) en op het ogenblik dat hij de Meester verloochent, “Toen keerde de Heer zich om en keek Petrus aan” (22, 61). Toen hij eenmaal was opgestaan, verscheen Hij aan hem (24, 34). Petrus is de hoofdrolspeler in de missie van de ontluikende Kerk (Handelingen 1, 15; 2, 14; 3,6. 12; 4, 8). Op dezelfde manier is het vandaag in de Kerk de Heer die de opvolger van Petrus met een speciale voorkeur heeft uitgekozen en Hij steunt hem met de kracht van zijn barmhartigheid en Hij bedient zich van hem om zijn volk te onderrichten...

“Hij ging zitten en vanuit de boot vervolgde Hij zijn onderricht aan het volk”: de boot van Sint-Petrus vertegenwoordigt de Kerk, gesticht op de rots van het geloof van Petrus, en van waarop Jezus voor alle mensen predikt. Vanaf dat moment zal het Woord van God worden verkondigd door Jezus of door de apostelen (Handelingen 6, 1; 11, 1). Zijn zittende positie plaatst hem als de Leraar die onderwijst (zoals in Lc 4, 20). De heilige Maximus van Turijn geeft een prachtig commentaar: “Zoals in de ark van Noah, terwijl de zondvloed de aarde overspoelde, werden al degenen die er binnen waren gered, zo zal de Kerk

van Petrus al degenen die binnen Haar zijn redden, terwijl de wereld in vlammen zal opgaan.” (Preek 49:1-3).

“Zonder iets te vangen”... Het is vooral in momenten van ontmoediging, wanneer we ons in een moeilijke situatie bevinden, dat God wil handelen, als we in Hem geloven. Het lijkt erop dat God die momenten gebruikt waarop we onze kleinheid duidelijk voelen, om Zijn grootheid te tonen.

“Maar op uw woord zal ik de netten uitgooien” : Jezus had Petrus’ hart voorbereid en geopend voor het geloof. Volgens Sint Lucas was Sint Petrus toen al getuige geweest van het wonder van Jezus, wanneer Hij zijn schoonmoeder had genezen (Lc 4, 38-39). Nu aarzelt de heilige Petrus niet meer (in tegenstelling tot de inwoners van Nazareth...) en hij vertrouwt op zijn almachtig Woord. Zo’n wonder, en dat van de wonderbaarlijke visvangst, zijn in feite de belofte van de grote werken die God later in het leven van Simon Petrus zal bewerken, zoals we ook zullen zien in de Handelingen van de Apostelen. Ook in ons eigen leven... Hoeveel kleine “wonderen” worden aan onze ogen en oren geopenbaard... Hoeveel manieren gebruikt God om de ziel voor te bereiden waarin Hij wil neerdalen!... En we gaan weigeren te geloven? Is God soms niet meer in staat om grote dingen te doen? Wil Hij geen grote dingen in je leven doen en veel goeds door je heen doen?

De heilige Petrus kiest er nu al voor om niet op zijn bekwaamheid en vindingrijkheid te vertrouwen... Blijkbaar is het vissen de hele nacht tevergeefs geweest, het uur van vissen is voorbij... Trouwens, degene die de opdracht geeft is geen visser. Wat weet hij ervan? ... En toch zal hij voortgaan op het Woord van Jezus, de Heer. De heilige Johannes Chrysostomos zegt: “God heeft onze werken niet nodig, maar wel onze gehoorzaamheid” (Homilie 56, 5). “Wanneer Petrus de netten op het Woord van de Heer uitgooit, begint hij in werkelijkheid te spreken vertrouwend op Christus, en wanneer hij de netten, verward en voorbeschikt door de Heer, uitgooit dan verspreidt hij in naam van de Heer klare en doeltreffende woorden waarmee hij niet de dieren maar de zielen kan redden.” (H. Maximus van Turijn, Preek 110, 2).

LATEN WE BIDDEN: we hebben er nood aan om met de apostelen te bidden: “Heer, geef ons meer geloof” (Lc 17, 5) en beleven we dit geloof zoals Maria en met Maria, die gezegend was omdat Zij naar het Woord van God luisterde en het in praktijk bracht.

BELEVEN WE HET: “Richt uw weg naar de Heer, verlaat u op Hem: Hij zal handelen” (Ps 37, 5).

Overweging uit de Patristiek

Heilige Ireneüs van Lyon (III)

Pater Walter Corsini, msp (Italiaan)

Laudetur Iesus Christus!

Beste vrienden,

Met deze overweging uit de patristiek wijden wij nogmaals onze aandacht aan het denken van de H. Ireneüs van Lyon. Reeds stonden wij stil bij zijn Trinitaire, Christologische en Eucharistische overwegingen. Nu zullen we afsluiten met zijn voorstelling van de Mariologie, de Ecclesiologie en zijn begrip van de Traditie.

Mariologie: in het kielzog van de heilige Paulus ontwikkelt Ireneüs de parallel tussen Eva en Maria. Hij benadrukt dat het werk van de Verlossing reeds na de val van de mens begint, bijvoorbeeld met het beeld in Genesis van de vrouw die het hoofd van de slang verplettert, waarmee de onvervangbare rol van de H. Maagd Maria in de heilsgeschiedenis bedoeld wordt: "... als de eerste Eva ongehoorzaam was aan God, stemde de tweede - daarentegen - toe om aan God te gehoorzamen, zodat de H. Maagd Maria de pleitbezorgster van de maagdelijke Eva werd. En vermits de mensheid door een maagd tot slaaf van de dood werd gemaakt, zo ook werd hij door een Maagd bevrijd aangezien de ongehoorzaamheid van een maagd hersteld werd door de gehoorzaamheid van een Maagd" (*Adversus haereses*, 5, 19, 1).

Ecclesiologie: De heilige Ireneüs, groot verdediger van de eenheid en de katholiciteit van de Kerk, benadrukt dat Christus het Hoofd van de gehele Kerk is om zijn werk van vernieuwing tot het einde van de wereld te bestendigen. Hij bevestigt dat de leer van de Apostelen zonder verandering levend blijft en dat deze Overlevering de bron is voor het geloof dat wij belijden. Alleen de door de Apostelen gestichte Kerken dienen als basis voor de erkende leer en getuigen van de waarheid. Ireneüs verenigt en ordent de belangrijkste kerkelijke ideeën van de tweede eeuw: de Kerk is het nieuwe Israël, het ene grote en glorieuze Lichaam van Christus, enig kanaal om de vereniging met Christus te bereiken. De Kerk, vervolgt de heilige Ireneüs, is de enige bewaarplaats van de waarheid, omdat zij alleen de apostolische geschriften bezit. Het is dit unieke geloof, geërfd van de Apostelen, dat de Kerk "één" maakt in de hele wereld; en haar Leer is op elke plaats identiek en samenhangend, omdat ze gebaseerd is op de canon van de waarheid. Hangen zij dit geloof aan, dat openlijk door de apostelen aan hun opvolgers is doorgegeven, dan moeten de christenen zich houden aan wat de bisschoppen zeggen, moeten zij in het bijzonder acht slaan op het onderricht van de Kerk van Rome, die de voorrang heeft en de oudste is. Deze Kerk heeft, vanwege haar oudheid, de meeste apostoliciteit. Zij ontleent immers haar oorsprong aan de steunpilaren van het apostelcollege, Petrus en Paulus.

Overlevering, Traditie: De heilige Ireneüs moest tegenstand bieden aan de vele theorieën (*van gnostische aard*) die de waarde van de Traditie, openlijk afkomstig van de Apostelen, verzwakten, door een vermeende geheime traditie als tegenstelling te plaatsen van een openbaring van Christus of van de Apostelen zelf. Daarom legt hij er zich op toe het authentieke begrip van de apostolische Traditie of Overlevering uit te leggen, dat wij in drie punten kunnen samenvatten, en die vandaag de dag meer dan ooit gelden:

- *De Apostolische Traditie of Overlevering is “openbaar”*, niet privé of geheim. Voor wie dus de ware leer wil kennen, volstaat “de overlevering die van de Apostelen komt en het geloof dat de mensen is verkondigd”: Overlevering en geloof “die ons hebben bereikt door middel van de opvolging van de bisschoppen” (*Adv. Haer. III, 3 3-4*). Zo vallen dus het persoonlijk beginsel, namelijk de opvolging van de bisschoppen, en het leerstellige beginsel, namelijk de Apostolische overlevering, samen.

- *De Apostolische Traditie is “één”* en schept daarom eenheid ondanks de verscheidenheid aan talen en culturen. De H. Ireneüs zegt: “De Kerk bewaart, ofschoon zij over de hele wereld is uitgezaaid, met zorg [het geloof van de Apostelen] als bewoond zij één en hetzelfde huis; op dezelfde manier gelooft zij in deze waarheden, als had zij één enkele ziel en één en hetzelfde hart; in volledige overeenstemming verkondigt en onderricht zij deze waarheden en geeft zij ze door als had zij één

enkele mond. De talen van de wereld zijn verschillend, maar de kracht van de Overlevering is één en dezelfde: de Kerken in de Duitse landen hebben geen ander geloof ontvangen, noch geven zij een ander geloof door. Dat geldt ook voor de Kerken die in de Spaanse landen gesticht zijn of onder de Kelten of in de Oosterse gebieden of in Egypte of in Libië of in het centrum van de wereld” (*Adversus haereses 1, 10, 1-2*). Op dat moment, we zijn dan in het jaar 200, ziet men al de universiteit van de Kerk, haar katholiciteit en de eenmakende kracht van de waarheid, die deze zo verschillende werkelijkheden, van Duitsland tot Spanje, Italië, Egypte en Libië, verenigt in de ons door Christus geopenbaarde waarheid.

- *De apostolische traditie is geestelijk*, dat wil zeggen, geleid en verlevendigd door de Heilige Geest. Het gaat immers niet om een geloofsoverdracht die toevertrouwd is aan meer of minder geleerde mensen, maar aan de Geest van God die er de betrouwbaarheid van garandeert. Dit is het “leven” van de Kerk, datgene wat de Kerk steeds weer fris en jong maakt, dat wil zeggen vruchtbaar in talrijke charisma’s.

Moge God ons de volgzzaamheid en de gehoorzaamheid voor de H. Kerk schenken om de Overlevering steeds meer en beter te begrijpen en te beleven, van het ogenblik af dat zij een werkelijke realiteit is waarin we ons bevinden, en dezelfde is als de Traditie waarvan de H. Ireneüs spreekt, verrijkt door achttien eeuwen geschiedenis die elkaar sindsdien hebben opgevolgd.

Kerkelijke bezinning

Het Doopsel en de gehoorzaamheid

P. Giuseppe Cardamone, msp (Italiaan)

De voorgaande artikelen hebben ons geholpen om het innerlijk karakter van het sacrament van het Doopsel en de rijkdom ervan, die zich uit in de H. Eucharistieviering, te onderzoeken.

Nu zullen we bestuderen hoe de missie een gevolg is van het Doopsel.

De ontdekking van het innerlijke karakter van het Sacrament, dat in wezen betrekking heeft op de gehoorzaamheid van Christus, helpt ons om de relatie tussen de missionaire geest van de gedoopten en de gehoorzaamheid tot stand te brengen. Met het binnentreden in het Hart van Christus door de H. Eucharistie ontdekt men dat alles gericht is op de vervulling van de wil van de Vader.

Op de eeuwige zelfgave aan de Vader volgt het offer van Christus aan het Kruis. Vanuit de gave van onszelf aan de Vader, in Christus, heeft de missionaire geest zijn oorsprong.

Het decreet *Ad gentes* van het Tweede Vaticaans Concilie benadrukt inderdaad de oorsprong van de zending van de Kerk in de liefde tot God. Over het missiewerk wordt inderdaad gezegd: “Tot de uitoefening ervan worden de leden van de Kerk gedreven door de liefde, waarmee zij God beminnen en die hen doet verlangen om samen met alle mensen te delen in de geestelijke goederen van het tegenwoordige en toekomstige leven.” (nr. 7).

Het H. Doopsel als “een toegang tot de gehoorzaamheid van Christus” is op haar beurt de poort naar het hart van de Allerheiligste Drie-eenheid. Het stelt ons in staat om te leven door de liefde van God, om bemind te worden met dezelfde liefde waarmee de Vader de Zoon liefheeft en om de Vader lief te hebben met de liefde waarmee de Zoon de Vader liefheeft. Wanneer wij omhuld zijn in de goddelijke liefde, dan wordt de missionaire geest, die de geest van naastenliefde is, in ons geboren: “Wie de missionaire geest heeft, voelt de ijver van Christus voor de zielen en houdt van de Kerk zoals Christus dat doet... De missionaris is de man van de naastenliefde: om elke broeder te kunnen aankondigen dat hij door God wordt bemind en dat hij zelf kan beminnen, moet hij getuigen van de naastenliefde jegens allen door zijn leven te besteden voor zijn naaste” (H. Johannes Paulus II *Redemptoris missio*, n. 89). De Kerk, is op haar beurt door Christus gezonden om de liefde van God aan alle mensen en volkeren te openbaren en mee te delen. (*Ad gentes*, n. 10). Het is geen toeval dat het Tweede Vaticaans Concilie de naastenliefde “de ziel is van heel het apostolaat” noemt (*Lumen gentium*, n. 33).

Missie is niet alleen uiterlijke gehoorzaamheid aan het zendingsbevel van de Heer: “Gaaf dus en maakt alle volkeren tot mijn leerlingen en doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest en leert hun te onderhouden

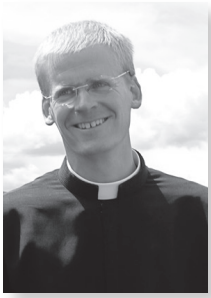
alles wat Ik u bevolen heb...” (Mt 28, 19-20): het is eigenlijk een eis van het hart dat vernieuwd wordt door de goddelijke naastenliefde: de eis om mee te delen wat we gezien hebben en gehoord (cf. 1Jo 1, 1; Hnl 4, 20) met de ogen en met de oren van het geloof: “De zending van de Kerk wordt dus voltoerd door de activiteit, waardoor zij, in gehoorzaamheid aan Christus’ bevel en gestuwd door de genade en de liefde van de Heilige Geest, ten volle tegenwoordig komt bij alle mensen en volkeren (...) om hen te brengen tot het geloof, de vrijheid en de vrede van Christus” (*Ad gentes*, 5). Op zo’n manier dat missie een noodzaak wordt, een vreugdevolle gehoorzaamheid aan een omgevormd hart, verlangend naar de verheerlijking van God. Het is de gehoorzaamheid die de deur tot de goddelijke naastenliefde is, want God geeft de Heilige Geest aan hen die Hem gehoorzamen (vgl. Hnd 5, 32).

Een oppervlakkige verkondiging of “oproepen tot zendelingenwerk” van het vrijwillige soort, waar onze gemeenschappen voortdurend mee worden lastig gevallen, hebben geen zin. Het woord “missie” is hier een slogan geworden, een nivellering. Op deze manier, zoals Joseph Ratzinger in de jaren zestig van de vorige eeuw zei, “hebben we de missie tot het grote verzuim gemaakt”.

We moeten meer in de stilte werken, onze gemeenschappen richten op een diepere ervaring van het mysterie van Christus dat zich in de liturgie manifesteert, want daar wordt de Kerk geboren, daar begint de zending, in de beschouwige. *Contemplata aliis tradere* – beschouwen en het beschouwde aan anderen overdragen: dit is het motto van de Orde van de Predikheren (*Dominicanen*), en het geldt voor elke christen.

De missie van de Kerk heeft vandaag de dag namelijk meer dan ooit behoefte aan geloofwaardigheid, want “De hedendaagse mens luistert liever naar getuigen dan naar leraren, en als hij luistert naar leraren, dan is dat omdat zij getuigen zijn.” (H. Paulus VI, *Evangelii nuntiandi*, n. 41).

De christelijke identiteit die bij het Doopsel wordt ontvangen en verlevendigd wordt door de viering van de H. Eucharistie, viering van de christelijke identiteit, eindigt met “*Ite, Missa est*”, dat een waar missionair wapen is, waarvan de vertaling in de verschillende levende, alledaagse talen niet altijd even gelukkig is geweest. “Aan het einde van de Heilige Mis, wanneer de celebrant de gelovigen heenzendt met de woorden “*Ite, Missa est*”, moeten allen zich voelen als gezonden om “Missionarissen van de Eucharistie” te zijn, om de gaven, die ze hebben ontvangen, overal te verkondigen. Want wie Christus in de Eucharistie ontmoet, die kan er niet omheen, dan door zijn leven de barmhartige liefde van de Verlosser te verkondigen.” (H. Johannes Paulus II, *Boodschap voor de Wereld Missie Zondag*, 2004, nr. 2). Kon het woord “missie” minder vaak uitgesproken worden, en dat we in alle nederigheid aan God vragen om ons een missionair hart te geven.

Morele reflectie

Het geloof, de hoop en de liefde: lymfe van het christelijk leven.

P. Augustin Delouvroy, msp (Belg)

Inleiding: We moeten “met vrezen en beven” (*Fil 2, 12*) en in een geest van aanbidding de drie theologische deugden van “geloof, hoop en liefde” benaderen die de sleutel tot het christelijke leven zijn. Zonder hen leiden zelfs de beste pogingen om een christelijk leven te leiden tot niets en is de christelijke moraal waardeloos, hooguit blijven enkele restverschijnselen over.

1° In veel gevallen hebben we het geloof, de hoop en de liefde tot een minimum gereduceerd. Tegenwoordig worden deze deugden niet zo erg meer gewaardeerd. Vaak herleiden we bijvoorbeeld het geloof tot een louter sentiment, een wisselvallig geloof of tot een private zaak... Maar in het Woord van God is het geloof zo belangrijk dat het heil ervan afhangt: “Wie gelooft en gedoopt is, zal gered worden, maar wie niet gelooft zal veroordeeld worden.” (*Mc 16, 16*). Zou het dus een wispelturige zaak kunnen zijn zoals wij ons dat op sommige momenten plegen voor te stellen? Zo ook herleiden wij in veel gevallen de christelijke hoop tot een eenvoudige manier om psychologisch de tegenslagen van het leven te boven te komen. Het is waanzin om op deze manier met deze deugden om te gaan, die hoofdzakelijk een bovennatuurlijk geschenk zijn van God. Daarom is het nodig dat we met grote verwondering herontdekken wat het geloof, de hoop en de liefdadigheid in christelijke zin wel zijn.

2° De drie theologische deugden zijn moeilijk te definiëren en zijn aanleiding geweest tot veel discussies in de geschiedenis van de Kerk. Dit is waarschijnlijk deels te wijten aan een gebrek aan nederigheid tegenover zulke grote werkelijkheden, maar ook aan de moeilijkheid ze juist te kunnen definiëren omdat zij voor alles voortkomen uit een goddelijk initiatief en zij aldus door de liefde en het menselijk inzicht onmogelijk ten volle kunnen begrepen worden; ze zijn een ware uitstorting van het goddelijke te midden de wereld en de zonde. De menselijke verschijnselen zijn al zo moeilijk te definiëren - deze zijn slechts beperkt waarneembaar voor onze zintuigen - omdat ze hun fundament niet in zichzelf hebben. Temeer zijn de goddelijke werkelijkheden die intiem en onzichtbaar zijn nog veel moeilijker te definiëren.

3° De bovennatuurlijke deugd komt tot stand door een onmiddellijk ingrijpen van God in onze ziel. De mens, door zijn goede werken, kan meewerken om deze ingestorte deugden verder te ontwikkelen wat een verdienstelijke zaak is maar toch kan hij deze goddelijke deugden niet verwerven want zij zijn een geschenk van God. Dankzij het geloof zijn we niet alleen maar beelden van God, maar zijn we ook deelgenoten aan de goddelijke natuur zelf en in staat om boven onze natuur uit te stijgen. **Het geloof, de hoop en de liefde “zijn door God ingestort in de ziel van de gelovigen om hen in staat te stellen te handelen als zijn**

kinderen en het eeuwig leven te verdienen.” (*Catechismus van de Katholieke Kerk, nr. 1813*). Dit is alleen mogelijk door de inwoning van de drie Goddelijke Personen in ons (*cf. Gal 2, 20*).

4° De eenvoudige verklaring van de drie theologische deugden zou ons moeten doen trillen van vreugde en ootmoedigheid. Dat moeten we niet alleen met ons verstand doen, maar ook met gans ons leven: **door de gave van zichzelf en het sacramentele leven.** Daarvoor moeten we neerknielen en bidden, want het christelijk leven bestaat vooral uit een deelname aan het innerlijke leven van de Heilige Drie-eenheid en de mens met zijn natuurlijke vermogens alleen is niet in staat deze te bereiken.

5° Gewoonlijk verwijst het woord “deugd” naar de ontwikkeling van onze intelligentie en onze wil bekomen door het volharden in concrete goede daden. In het geval van de bovennatuurlijke deugden duidt het woord “deugd” niet onmiddellijk op deze persoonlijke ontwikkeling in het goede, zoals bijvoorbeeld het geval is bij kleine kinderen die nog geen gebruik maken van het verstand en die in het H. Doopsel de goddelijke deugd en tegelijk met de heiligmakende genade hebben ontvangen. De goddelijke deugd geeft ons een bovennatuurlijk vermogen en een zekere bevoegdheid om ons bovennatuurlijk einddoel te bereiken maar niet noodzakelijkerwijs of door genoegdoeningen van de deugdzame daden die wij stelden. Het eigenlijke kenmerk van de goddelijke deugden is dat zij rechtstreeks van God komen en aldus de vermogens van onze ziel tot een hoger leven verheffen.

Wat het leven betreft: een christelijk levensplan omvat noodzakelijkerwijs de openheid voor Gods handelen in ons. Bij de bediening, in het gebed, bij het beluisteren van het Gods Woord, in de sacramenten, ervaren we een kracht die niet de onze is en die aan onze deur klopt om ons hele leven om te vormen.

Wat het gebed betreft: “Mijn God, ik geloof in U, ik aanbid U, ik hoop op U en ik bemin U. Ik vraag U vergiffenis voor al diegenen die niet geloven in U, U niet aanbidden, niet hopen op U en U niet beminnen.”. “Allerheiligste Drieëenheid, Vader, Zoon en Heilige Geest, ik aanbid U diep en offer U op het Allerkostbare Lichaam en Bloed, de Ziel en de Godheid van Jezus Christus, tegenwoordig in alle tabernakels op aarde, tot eerherstel voor de beledigingen, heiligschennissen en onverschilligheid waardoor Hij zelf beledigd is.”. “Door de oneindige verdiensten van het Heilig Hart van Jezus en op voorspraak van het Onbevleete Hart van Maria vraag ik U om de bekering van de arme zondaars.” (*Gebeden aangeleerd door de Engel van Fatima aan de drie kleine herders*)

Overweging over de roeping

Lof van de stilte (III)

Pater Álvaro Gómez Fernández, msp (Spanjaard)

Met dit artikel wil ik me niet de eer opstrijken voor iets dat niet van mij is, en nog minder mij doen voorkomen als iemand die het zich gemakkelijk maakt. Het gaat echter om een sprookje dat iemand me enkele maanden geleden toestuurde, en dat mij erg goed beviel en zeer toepasselijk leek voor het onderwerp dat wij in deze laatste artikelen behandelen. Deze keer durf ik het niet te ondertekenen omdat ik er niet de auteur van ben, maar geef ik het gewoon door. Het gaat om dat aspect van de stilte dat voor velen van ons - vaak - veel moeite kost om het goed te “verteren”, en vooral om in vrede te blijven en om het vertrouwen niet te verliezen: de Stilte van God.

Hier geef ik het sprookje weer met een korte overdenking aan het einde van het eigenlijke artikel. Dat ieder zijn of haar eigen conclusies trekt en goede voornemens maakt om ze in praktijk te brengen. God spreekt ook - en vooral!... - door zijn stilzwijgen (ook al komt het ons soms meedogenloos over); toch moeten we naar Hem leren luisteren.

Een oude Noorse legende vertelt dat een man die Haakon heette, de leiding had over een kluizenaarshut waar een heel oud kruisbeeld stond waar mensen met veel devotie naartoe kwamen om tot Christus te bidden.

Op een dag knielde de kluizenaar Haakon voor het kruisbeeld neer en zei: “Heer, ik wil voor U lijden. Sta mij toe uw plaats in te nemen, ik wil U vervangen aan het Kruis”.

De Heer opende zijn mond en sprak. Zijn woorden kwamen van boven, met een zacht gefluister en als een waarschuwing: “Lieve zoon, Ik stem in met je verlangen, maar slechts op één voorwaarde - Welke voorwaarde, Heer?” vroeg Haakon. “Het is een moeilijke voorwaarde. - Met uw hulp ben Ik bereid het te aanvaarden, Heer,” antwoordde de oude kluizenaar. “Luister goed: wat er ook gebeurt, wat je ook ziet, je moet altijd zwijgen.” Haakon antwoordde: “Ik beloof het U, Heer!”

En de uitwisseling vond plaats. Niemand merkte de vervanging. Niemand herkende de oude kluizenaar die aan het kruis hing terwijl de Heer Haakon’ s plaats innam. Haakon behield lange tijd de belofte die hij had gedaan: hij zei tegen niemand iets.

Op een dag kwam er een rijke man die na te hebben gebeden zijn geldbeugel vergat. Haakon zag het en zweeg. Twee uur later kwam er een arme man die de geldbeugel zag en hem in zijn zak stopte. Haakon zei niets; ook niet als er kort daarna een jongeman zich aan zijn voeten wierp en om zijn zegen vroeg voordat hij aan een lange reis zou beginnen.

Op dat moment kwam de rijke man terug op zoek naar zijn geldbeugel. Hij vond hem niet en dacht dat de jongeman hem zich had toegeëigend, en dus sprak hij hem op een beschuldigende toon toe: “Geef me de geldbeugel terug die je hebt gestolen!” De jongeman, verrast, antwoordde: “Ik heb niets gestolen! - Lieg niet! Geef hem me nu terug! - Ik herhaal dat ik geen geldbeugel heb genomen,” zei de jongeman. De rijke man, woedend, wierp zich op hem. Maar op dat moment was een luide stem te horen: “Stop ermee! Stop!” De rijke man keek op en zag dat het beeld tot hem sprak. Haakon, die niet kon zwijgen, verdedigde de jongeman hardop en berispte de rijke man voor zijn valse beschuldiging. De rijke man was verbijsterd en liep weg van de kluizenaarshut. De jongeman vertrok ook omdat hij aan zijn reis wilde beginnen.

Toen de kluizenaarshut verlaten was, sprak Christus tot zijn dienaar Haakon en zei: “Kom van het kruis af! Gebruik het niet om mijn plaats in te nemen. Je hebt de stilte niet onderhouden” - “Heer, zei Haakon, hoe kon ik dit onrecht laten gebeuren?”.

Ze veranderden weer van plaats: Jezus keerde terug naar het kruis en de kluizenaar beneden aan zijn voeten. De Heer zei vervolgens: “Je wist niet dat de rijke man zijn geldbeugel moest verliezen, omdat hij de prijs van de maagdelijkheid van een jonge vrouw daarin bewaarde. De arme man daarentegen had juist een grote behoefte aan geld; wat de jongeman betreft die dreigde te worden geslagen, zouden zijn wonden hem belet hebben de reis te maken die voor hem fataal zal zijn. Op dit moment is het schip aan het zinken waarin hij het leven verliest. Je wist hier niets van. Ik wel. Daarom hou Ik me gedeisd.” En de Heer werd weer stil.

Reflectie: Dikwijls vragen we ons af: waarom geeft God ons geen antwoord? Waarom zwijgt hij?

Velen van ons zouden willen dat Hij ons antwoord geeft op wat we willen horen, maar... zo is God niet. God antwoordt ook met zijn stilte.

We moeten leren luisteren naar Hem. We moeten zijn goddelijke stilte kunnen verklaren als woorden die ons ervan willen overtuigen dat Hij weet wat Hij doet en dat Hij in zijn zwijgen liefdevol tegen ons zegt: “Wees stil in de aanwezigheid van God en wacht geduldig tot Hij handelt; word niet boos vanwege degenen die welvarend zijn, noch vanwege degenen die kwade plannen beramen”.

Opus Christi Salvatoris Mundi

BELGIË:

Ivzw M.S.P.T.M.

*Beweging Dienaars der Armen
van de Derde Wereld*

BP 28 - Post Brugge

B – 8000 Brugge

E-mail : serviteursfr@gmail.com

Web: www.msptm.com

BNP Paribas Fortis Bank (Brussel)

IBAN: BE81 2100 2469 3424

BIC: GEBABEBB

PERU:

*Misioneros Siervos de los
Pobres*

P.O.Box 907 Cusco (Perú)

Tel: 0051 (084) 984 – 032491

0051 (084) 956 – 949389

E-mail: serviteursfr@gmail.com

Web: www.msptm.com

Missionarissen Dienaars der Armen

Verschillende missionaire realiteiten (priesters en toegewijde broeders, religieuzen, missionaire families; priesters en broeders gewijd aan een leven van gebed en beschouwing; oblaten, medewerkers en ondersteuningsgroepen) die eenzelfde charisma delen en in hun oorsprong dezelfde stichter hebben.

Opus Christi Salvatoris Mundi

Bestaat uit de leden van de Beweging Missionarissen Dienaars der Armen die geroepen zijn om een dieper toegewijd leven te leiden met de bijzonderheden van een gemeenschappelijk leven en de gelofte van de evangelische raden naar gelang hun eigen levensstaat. We streven naar een canonieke erkenning als twee Religieuze Instituten: een van de mannelijke tak van paters en broeders, en een ander van de vrouwelijke tak van zusters.

Ondersteuningsgroepen van de Beweging

Hun doel is zich te verdiepen in ons charisma en het kenbaar te maken tot ieders bekering alsook tot die van elk lid dank zij de regelmatige bijeenkomsten. De leden van de ondersteuningsgroepen worden als 'Vennoten' beschouwd.

Oblaten

Zieken of gevangenen die hun lijden opdragen ten voordele van de armen en van al wie het charisma van de Missionarissen Dienaars der Armen beleven.

Medewerkers

Elke mens van goede wil die de armen steeds oprecht wil beminnen.

Dit tijdschrift en andere publicaties zijn volledig gratis en altijd beschikbaar voor iedereen, dankzij de vrijgevigheid van een weldoener die ons charisma ter harte neemt en op deze manier bijdraagt tot de verspreiding van het Rijk Gods. Vraag er gerust naar teneinde ons charisma aan anderen bekend te maken.

Met kerkelijke goedkeuring. Imprimatur van de Algemene Vicaris van het Aartsbisdom Cuzco.